

Covidová lavina ohrožuje i migranty

Miloš Balabán

Covid-19 se dále šíří světem, nebývale ovlivňuje politiku, ekonomiku a společnost téměř všech států. Před covidem se nelze nikde schovat. Putovat mezi nejsilnějšími a nejlidnatějšími zeměmi nelze. Čína je preventivně uzavřena, což lze po jejích zkušenostech pochopit. V miliardové Indii platí zákaz vycházení, jenže se moc nedodržuje, což donutilo premiéra *Naréndru Módího* aby vzkázal spoluobčanům, že si počínají lehkomylně. Mezitím se virus lavinovitě šíří. Navíc do Indie dorazilo 18 tisíc Indů pracujících ve Spojených arabských emirátech, které se jich bez milosti zbavily poté co se mezi nimi objevili nakažení covidem.

Nepovedl se ani americký pokus vir ignorovat. K 13. červenci se jím nakazilo téměř tři a půl milionu Američanů, počet mrtvých atakuje 135 tisíc. Na rozdíl od počátku pandemie se její hlavní ohniska nachází nejen v miliónových aglomeracích, jako je New York ale též v Texasu, na Floridě či v Arizoně. Roušku si nakonec musel nasadit i prezident Donald Trump. A roušky mohou možná být v prezidentských volbách za necelé čtyři měsíce ten nejmenší problém.

Jair Bolsonaro, brazilský kolega Trumpa, který byl spolu s ním zarytým odmítačem covidové hrozby nakonec covidem sám onemocněl a může se tak snad více vcítit do kůže Brazilců, které nemoc kosí ve velkém.

Návrat epidemie zažívá i globální vzor úspěšného boje s covidem Izrael. „Odemčení“ státu už neplatí. Bary, kluby, divadla, koncertní sály a fitness centra se zavřely. Nenosiš roušku? Zaplatíš pokutu 130 euro. Nevylučují se další omezení vedoucí k další karanténě. Už teď hrozí Izraeli nejtěžší ekonomická krize v dějinách, každý pátý občan země nemá práci. Nemůže to nakonec ohrožovat i jeho světově uznávaný hi-tech sektor? Pro jedinou blízkovýchodní demokracii je to nebývalá zkouška, zcela odlišná od všech předcházejících, kterými prošla za více než sedmdesát let své existence.

Pandemie ale dost možná obnažuje i to o čem se příliš nemluví. Obětí viru se stávají milióny migrantů – gastarbeiterů, bez kterých se řada výrobních sektorů ve vyspělých zemích neobejde. Jenže protože nežijí v ideálních životních podmínkách je riziko nákazy covidem mezi nimi ve srovnání s běžnou populací dvojnásobně až trojnásobně vyšší. Ukazují to některé případy, které jsou určitě jen vrškem ledovce.

V největším německém masokombinátu firmy Tönnies ve městě Rheda-Wiedenbrück se nákaza koronavirem prokázala asi u 1500 pracovníků z Rumunska, Polska a Bulharska. V USA, kde tři čtvrtiny pracovníků v zemědělství a potravinářství jsou cizinci mezi nimi též registrují zvýšený výskyt covidu. V jedné drůbežárně na poloostrově Delmarva se nákaza prokázala u 2215 pracovníků, 17 z nich zemřelo. Mimochodem i v Česku máme stovky ubytoven pro zahraniční dělníky a nezbývá než věřit, že je zaměstnavatelé a hygienici mají pod kontrolou.

A na obzoru je další obří problém. Dá se předpokládat, že míra nákazy mezi vlnami nelegálních migrantů mířících do Evropy může být vysoká. Její monitorování, neřkuli eliminování je obtížné až nemožné. Znovu se naléhavě ukazuje nakolik je důležité usilovat o řešení dlouholetých vojenských konfliktů plodících uprchlíky. Není jich málo a jsou i blízko Evropě: v Jemenu, Libyi nebo v Sýrii. Rizikový je i celý africký Sahel. Pohne hrozba covidem klíčové mocnosti k tomu, aby se pokusily o průlom v jejich řešení? Nebo je to jen zbožné přání neodpovídající realitě mocenského soupeření? Bohužel spíše ano i když se ukazuje nakolik začínají být bezpečnostní hrozby stále více provázanější a tím i více devastující.

(Autor je bezpečnostní analytik)